

ἼΟ λόγος σας] θὰ κάνει τὴ φωτιὰ νὰ κατακάθεται,
θὰ ταπεινώνει τὸ Δυνατὸ Ὅπλο, ποὺ σαρώνει τὰ πάντα».

Σημείωση

Οἱ στίχοι 15—48 εἶναι ἐπανάληψη τῶν στ. 128—61, στοὺς ὁποίους ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ διορθώσει τὶς ἀβλεψίες (Υδρια 21, σ. 14).

συνεχίζεται

Ἴνκας

6

Ἦ Βιρακότσα, κύριε τοῦ σύμπαντος,
κι ἂν εἶσαι σερνικό
κι ἂν εἶσαι θηλυκό
κύριε τῆς ἀναπαραγωγῆς,
ὅ,τι κι ἂν εἶσαι.
Ὁ κύριος τῆς μαντείας,
ποῦ εἶσαι;
Μπορεῖ νὰ εἶσαι ἄπάνω,
μπορεῖ νὰ εἶσαι κάτω,
μπορεῖ καὶ γύρω
ἀπ' τὸ λαμπρό σου θρόνο καὶ τὸ σκῆ-
πτρο.
Ἦ, ἄκου με!
Ἐπὸ τὸν οὐρανὸ ἄπάνω,
ὅπου μπορεῖ νὰ εἶσαι
κάτω, ἀπὸ τὴ θάλασσα,
ὅπου μπορεῖ νὰ εἶσαι,
δημιουργέ τοῦ κόσμου,
πλάστη ὄλων τῶν ἀνθρώπων
κύριε τῶν κυρίων,
τὰ μάτια μου μὲ ξεγελᾶνε,
ἀπὸ τὴν προσμονή μου νὰ σέ ἰδῶ,
μονάχα ἀπ' τὴν ἐπιθυμία νὰ σέ μάθω.
Μακάρι νὰ σ' ἀντίκριζα,
μακάρι νὰ σέ μάθαινα,
μακάρι νὰ σ' ἐξέταζα,
μακάρι νὰ σέ καταλάβαινα!
Ἦ κοίτα κάτω, πάνω μου,
γιατί μὲ ξέρεις.
Ὁ ἥλιος - τὸ φεγγάρι -
ἡ μέρα - ἡ νύχτα -
ἡ ἀνοιξη - ὁ χειμῶνας,
ἀταια δὲν ὀρίστηκαν
πὸ σένα,
Βιρακότσα!
Ἦλοι ἔρχονται
ὁ τέλος τὸ τ' ὀρισμένο τους,
οὐ σ' ἄρῃσει.
Ἦ σκῆπτρο τὸ βασιλικό

κρατᾶς.

Ἦ ἄκου με!

Ἦ διάλεξέ με!

Κάνε

ποῦ νὰ μὴν κουρασθῶ,
νὰ μὴν πεθάνω!

7

Ἦ αὐγὴ τῆς γῆς
ντύνεται μὲς στὸ φῶς,
σέβας νὰ δείξει
στοῦ Ἀνθρώπου τὸ Δημιουργό.
Ὁ ψηλὸς οὐρανὸς
διώχνει τὰ σύννεφά του,
ταπεινὸς
μπρὸς στὸ Δημιουργὸ τοῦ Ἀνθρώπου.
Ὁ Κύριος τῶν ἄστρων,
ὁ Ἥλιος ὁ πατέρας μας,
σκαρπᾶει τὴν κόμη του
στὰ πόδια του.
Μὲ τὴ σειρά του ὁ ἄνεμος
κουνάει τῶν δέντρων τὶς κορφές,
ταράζει τὰ κλαδιά,
στὸ χῶμα τὰ χτυπάει.
Στῶν δέντρων τὴν καρδιά
φάλλουνε τὰ πουλιὰ
καὶ δείχνουνε τὸ σεβασμὸ τους
στὸν κυρίαρχο τῆς γῆς.
Ἦ οἱ οἱ ἀνθοί,
λαμπροὶ κι ὠρατοί,
ἀπλώνουνε τὰ χρώματα,
τ' ἀρώματά τους.
Τῆς λίμνης ὁ βυθός,
νεροῦ καθρέφτης,
εἶναι ἡ εὐτυχιμένη κατοικία
τῶν χαρούμενων ψαριῶν.
Ὁ χεῖμαρρος ὄλο ξωντάνια
μὲ τὸ βραχνὸ τραγοῦδι του
ἰμνεῖ

τὸν Βιρακότσα.

Κι ὁ βράχος
ντύνεται στὴν πρασινάδα
καὶ τὸ δάσος, στὴ χαράδρα,
προσφέρει τὰ λουλούδια του τὰ φρέ-
σκα.

Καὶ τῶν βουνῶν οἱ κάτοικοι,
Λαὸς φιδιῶν,
στὰ πόδια του,

γλιστράει γρήγορα.

Τὸ λάμα πάνω στὰ ψηλά βουνά,
τῶν βράχων ἢ βισοκάτσα,
κάνουν τίς φωλιές τους
γύρο του.

Ὅμοια ἢ καρδιά μου,
κάθε αὐγῆ,
σὲ ὕμνει,
πατέρα μου, Δημιουργέ μου.

8

ὦ Δημιουργέ, ἐσὺ ποὺ λές «ἄς γίνει νύχτα», τὴν αὐγῆ, τὴ μέρα, τὸ σουρούπιμα,
στὸ γιό σου παραχώρησε, τὸν Ἥλιο, ποὺ δταν ἀνατέλλει νὰ μπορεῖ λα νὰ τὰ
βλέπει εἰρηνικά. Διατήρησέ τον, νὰ μπορεῖ τὸ φῶς νὰ δίνει στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ
τοὺς ἐπλασες ἐσύ.

ὦ Δημιουργέ, ὦ Ἥλιε, ἐσὺ ποὺ τὴ γαλήνη ξέρεις καὶ τὴ σωτηρία, φῶτα τοῦτον
τὸ λαό, κράτα τον πάντα ὕγιή κι εὐτυχημένον.

9

ὦ Κύριε, εὐτυχημένε, τυχερέ, Κύριε νικηφόρε, ποὺ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ἔχεις οἴ-
κτο, ποὺ στοργῆ τοὺς δεῖχνεις, κάνε, οἱ ἀνθρωποὶ ποὺ σὲ ὑπηρετοῦνε, οἱ φτωχοί,
οἱ δυστυχημένοι, αὐτοὶ ποὺ ἐπλασες κι ἐδῶ ἐγκατάστησες, νὰ ζοῦν εἰρηνικά κι ἀ-
σφαλισμένοι, στὰ παιδιὰ, κοντά, στοὺς γιούς τους, περπατώντας μὲς στὸν ἴσο δρό-
μο, μὴν τοὺς ξεσηκώνεις πειρασμὸ κανένα, κι ἄς μπορέσουνε νὰ ζήσουνε χρόνια
μακριά, μὲ δίχως διακοπὴ, χωρὶς νὰ τσακιστοῦν, κάνε νὰ συνεχίσουνε νὰ τρῶνε,
κάνε ἐσὺ νὰ συνεχίσουνε νὰ πίνουν.

10

Ποῦ εἶσαι; Ἄπ' ἔξω; Ἄπὸ μέσα; Μὲς στὰ σύννεφα; Μέσα στὴ σιὰ; Ἄκου με,
ἀπάντησε, κατάνευσέ μου.

11

Στὸ Βιρακότσα, ὅσων ὑπάρχουν δύναμη, κι ἂν εἶναι σεργιῶ κι ἂν εἶναι θηλυκό,
Ἄγιε, Κύριε, Δημιουργέ τοῦ φωτὸς ποὺ γεννιέται. Ποιὸς εἶσαι; Ποῦ εἶσαι.;
Δὲ θὰ μπορούσα νὰ σὲ δῶ; Στὸν κόσμο ἐκεῖ ψηλά, στὸν κόσμο κάτω;
σὲ ποιά μεριά τοῦ κόσμου βρίσκεται ὁ παντοδύναμὸς σου θρόνος;
ποῦ στὸν οὐράνιο ὠκεανὸ ἢ στὶς θάλασσες τῆς γῆς, ποῦ κατοικεῖς; Πατσακαμάκ,
Δημιουργέ τοῦ ἀνθρώπου,
Κύριε, οἱ ὑπηρετές σου μὲ τὰ κατάστικτά τους μάτια ἐπιθυμοῦνε νὰ σὲ δοῦν...
Ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι, ἡ μέρα, ἡ νύχτα καὶ τὸ καλοκαίρι κι ὁ χειμῶνας, λεύτερα
δὲν εἶναι.

Τὶς διαταγές σου δέχονται, τίς ὁδηγίες σου. Ἔρχονται πρὸς τὸ μετρημένο...

Ποῦ καὶ σὲ ποιὸν τὸ σκῆπτρο ἔχεις στείλει τὸ λαμπρό;

Μὲ στόμα ἰλαρό, γλώσσα ἰλαρή, μέρα καὶ νύχτα θὰ καλεῖς. Νηστεύοντας θὰ τρα-
γουδάς μὲ τὴ φωνὴ ἀηδονιοῦ.

Κι ἕως μὲς στὴ χαρὰ μας, στὴν καλὴ μας τύχη, ἀπ' ὅποια νὰ ἔναι τοῦ κόσμου
γωνιά, ὁ Δημιουργὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ Παντοδύναμος ὁ Κύριος θὰ σ' ἀκούσει...

Δημιουργέ τοῦ κόσμου ἐκεῖ πάνω, τοῦ κόσμου ἐδῶ κάτω, τοῦ πλατιοῦ ὠκεανοῦ, ὅ-
λωνε Νικητή, ποῦ εἶσαι; Καί τί λές; "ὦ μίλα, ἔλα, Ἄληθινέ τοῦ πάνω, Ἄληθινέ
τοῦ κάτω, Κύριε, τοῦ κόσμου πρωτοπλάστη, δύναμη ὅσων ὑπάρχουν, μόνε Δημιουρ-
γέ τοῦ ἀνθρώπου, μέ τὰ μάτια μου θά σέ λατρέψω τὰ κατάστικτα δέκα φορές.

Τί λάμπη!

Θά σοῦ προσπέσω. Κοίταξέ με, Κύριε, τήν προσοχή σου στρέψε κατὰ μένα!
Κι ἐσεῖς ποτάμια, καταρράχτες καί πουλιὰ ἐσεῖς, τή δύναμή σας δόστε μου κι ὅ,τι
μπορεῖτε, βοηθεῖστε με γιά νά φωνάξω μέ τούς λάρυγγές σας, μέ τούς πόθους σας,
κι ὅλα θυμούμενοι ἄς εὐφρανθοῦμε, ἄς εἴμαστε εὐτυχημένοι. Καί θά φύγουμε, ἔ-
τσι φουσκωμένοι.

12

"ὦ Κύριε παλιέ, ὦ Κύριε μακρινέ, ὦ Κύριε πανεξοχότατε, ποῦ δημιούργησες τό
κάθε τι
λέγοντας: "Ἄς γενεῖ ὁ ἄντρας, ἄς γενεῖ ἡ γυναίκα, Πρωτοπλάστη, Δημιουργέ,
ὅπως ἔφτιασες τούς ἀνθρώπους καί τούς ἐγκατέστησες, κι ἐγῶ ἄς μπορέσω εἰρηνικά
νά ζήσω, ἀσφαλισμένοι,
Κύριε, ὦ Κύριε γενναϊόδωρε, Κύριε ἐπιμελή, ὦ Κύριε πανεξοχώτατε, αὔξησε τὰ
παιδιά σου, πλήθυνέ τα σέ ἀριθμό.

13

"Ὠραία κόρη! Ὁ βροχερός σου ἀδερφός σπάει τώρα τό μικρό λαγήμι του' γι' αὐ-
τό βροντάει, γι' αὐτό ἀστράφτει, γι' αὐτό πέφτει ὁ κεραυνός. Κόρη βασιλική, ἐσύ
μέ τή βροχή θέ νά μᾶς δώσεις τὰ ὠραῖα σου νερά: κάποτε ἀκόμη φέρνεις τό χα-
λάζι καί τό χιόνι πάνω μας. Αὐτός ποῦ ἔφτιασε τόν κόσμο, ὁ θεός ποῦ τόν ψυχῶ-
νει, ὁ μέγας Βιρακότσα, σοῦ ἔχει δώσει τήν ψυχή νά ἐκτελεῖς αὐτό τό ἔργο ποῦ
σοῦ ὄρισε.

14

Γεννήθηκα ἴδιος κρίνος σ' ἓνα κήπο,
ἔτσι ἀνατράφηκα
σάν ἤρθανε τὰ χρόνια, γέρασα,
σάν ἤρθε ἡ ὥρα μου, μαράθηκα καί πέθανα.

Σημειώσεις

6—12. Γιά τό Βιρακότσα, τό μεγάλο τους θεό. Τό 8 λεγόταν μέ τήν πρωινή θυσία στόν
ἥλιο. 13. Στή βροχή. 14. Ποίημα ποῦ ἀπάγγειλε ὁ «Μεγάλος Πατσακούτι» λίγο
πρὶν πεθάνει.

Μελέτη — Ἀνθολογία
Σωκρ. Α. Σκαρτσής